

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 22. veljače 2006.

Petrova stolica u slubi izgradnje i jedinstva Crkve

Draga braćo i sestre!

Danas zapadna liturgija slavi blagdan Katedre svetog Petra. Riječ je o vrlo staroj tradiciji, potvrđenoj u Rimu od IV. stoljeća, kojom se zahvaljuje Bogu za poslanje povjereno apostolu Petru i njegovim nasljednicima. Riječ "katedra" doslovno označava biskupsko nepomično sjedalo, postavljeno u crkvu majku neke biskupije, koja se stoga i naziva "katedrala", te je simbol biskupove vlasti, a posebice njegova "učiteljstva", to jest evanđeoskog nauka što ga je on, kao nasljednik apostola, pozvan čuvati i prenositi kršćanskoj zajednici. Kad biskup preuzima odgovornost za mjesnu Crkvu koja mu je povjerena, on, noseći mitru i pastirski štap, sjeda na katedru. S toga će sjedala, kao učitelj i pastir, voditi hod vjernika u vjeri, nadi i ljubavi.

Koja je, dakle, bila "katedra" svetoga Petra? On, izabran od Krista kao "stijena" na kojoj će biti izgrađena Crkva (usp. *Mt* 16,18), započeo je svoje sluenje u Jeruzalemu, nakon Uzašašća Gospodinova i Duhova. Prva "stolnica" Crkve bila je Dvorana Posljednje večere, te je vjerojatno da je u toj dvorani, gdje je zajedno s učenicima molila i Marija, Majka Isusova, posebno mjesto bilo namijenjeno Šimunu Petru. Nakon toga Petrovo je prebivalište postala Antiohija, grad smješten na rijeci Orontu, u Siriji, koji je u ono doba bio treće središte Rimskoga Carstva, nakon Rima i egipatske Aleksandrije. Petar je bio prvi biskup toga grada, što su ga evangelizirali Barnaba i Pavao i gdje se "učenici najprije prozvaše kršćanima" (*Dj* 11,26). Čak je i Rimski martirologij, prije obnove kalendara, predviđao posebno slavlje Petrove katedre u Antiohiji. Odande je Providnost dovela Petra u Rim, gdje je mučeništvom zaključio svoju trku u slubi Evanđelja. Stoga rimska stolica, koja je primila najveću čast, primila je i zadatak što ga je Krist povjerio Petru, da bude u

slubi svih mjesnih Crkava za izgradnju i jedinstvo cjelokupnog Naroda Bojega. Rimka je stolica tako priznata kao ona koja pripada Petrovu nasljedniku, a "katedra" rimskoga biskupa počela je predstavljati katedru apostola što ga je Krist zaduo da pase čitavo njegovo stado. To potvrđuju najstariji Crkveni oci, poput primjerice sveti Irenej, lionski biskup, koji u svojoj raspravi Protiv hereza opisuje Rimsku crkvu kao "najveću i najstariju, priznatu od svijeta;... utemeljenu i ustrojenu u Rimu po dvojici najslavnijih apostola, Petru i Pavlu"; te dodaje: "S ovom se Crkvom, zbog njezine osobite nadmoći, mora uskladiti sveopća Crkva, to jest vjernici koji se nalaze posvuda" (III, 3,2-3). Tertulijan, sa svoje strane, izjavljuje: "Ova Rimka crkva, koliko li je blaena! Sami su joj apostoli, svojom krvlju, ulili sav nauk" (Propis heretika, 36). Katedra rimskoga biskupa predstavlja, stoga, ne samo slubu rimskoj zajednici, nego i njegovo poslanje u predvođenju čitavoga Naroda Bojega.

Slaviti "Katedru" Petrovu znači, stoga, pripisati joj snano duhovno značenje, te u tome prepoznati povlašteni znak ljubavi Boga, dobroga i vječnoga Pastira, koji eli okupiti čitavu svoju Crkvu i voditi je putem spasenja. Među tolikim svjedočanstvima Otaca, elio bih ovdje iznijeti ono svetoga Jeronima, preuzeto iz jednoga pisma napisanog rimskom biskupu, a osobito zanimljivo, jer izričito spominje upravo Petrovu "katedru", predstavljajući je kao sigurno pristanište istine i mira. Ovako piše Jeronim: "Odlučio sam se posavjetovati s Petrovom katedrom, gdje se nalazi ona vjera što su je usta Apostolova uzvisivala; dolazim sada traiti hranu za svoju dušu ondje gdje jednoć primih odijelo Kristovo. Ne slijedim neki drugi primat, nego onaj Kristov; stoga se stavljam u zajedništvo s tvojim blaenstvom, to jest s Petrovom katedrom. Znam da je na ovoj stijeni utemeljena Crkva" (Pisma, I, 15,1-2).

Draga braćo i sestre, u apsidi bazilike Sv. Petra, kao što znate, nalazi se spomenik Katedre Apostolove, djelo zreloga Berninija, ostvaren u obliku velikoga brončanog prijestolja, podranog kipovima četvorice crkvenih naučitelja, dvojice zapadnih, svetog Augustina i svetog Ambrozija, i dvojice istočnih, svetog Ivana Zlatoustog i svetog Atanazija. Pozivam vas da zastanete pred ovim dojmljivim djelom, kojemu se danas moemo diviti urešenom tolikim svijećama. Pomolite se ondje na osobiti način za slubu što mi ju je Bog povjerio. Podiući pogled prema alabasternom vitraju što se otvara točno iznad Katedre, zazovite Duha Svetoga, kako bi uvijek svojim svjetlom i svojom snagom podraavao moje svakodnevno sluenje čitavoj Crkvi. Za to vam, kao i za vašu pozornost, od srca zahvaljujem.